

ZPRAVODAJ KUŘIMSKÉ FARNOSTI

PETRKLÍČ

ROČNÍK XIX. ČÍSLO 4/2024

Milí čtenáři Petrkliče!

Papež František 9. května 2024 vydal bulu „*Spes non confundit*“ [naděje neklame] (Řím 5,5), již vyhlásil řádný Svatý rok 2025. Svatý rok bude trvat od 24. prosince 2024 do 6. ledna 2026, po dobu otevření svaté brány v bazilice sv. Petra a Pavla v Římě. V diecézích ho zahájíme slavením mše svaté v katedrále 29. prosince 2024 a zakončíme ho 28. prosince 2025.

Hlavním poselstvím nadcházejícího Svatého roku je naděje. Naděje je důležitá, protože nám dává zhlédnout cíl (čl. 5), dává nám bezpečnou orientaci na naší životní pouti. Proto vykonání pouti je ne nedůležitým prvkem slavení Svatého roku. Samozřejmě že velký význam má pouť do Říma k prahům apoštolů – k té Svatý otec zve, avšak je si vědom, že pro každého nebude možné pouť do Říma uskutečnit. Proto podle výběru biskupů jsou určena další místa a možnosti, jak milosti Svatého roku získat.

Svatému otci velmi leží na srdci, aby církve byla schopná dávat znamení naděje tomuto světu. Všichni pokřtění jsou spoluzodpovědní za to, aby nejružnější znamení naděje svědčila o přítomnosti Boha ve světě (čl. 17). Každý z nás se svým obdarováním, charismaty a posláním k tomu může a má přispívat. Abychom to mohli dělat, potřebujeme čerpat naději z Boží milosti a potřebujeme vyprošovat si schopnost odkrývat ji ve znameních doby (čl. 7). Mezi čitelná znamení k naději patří bezesporu touha lidského srdce po

dobru, životní nadšení a podaná ruka ve chvíli, kdy je člověku ouvej. Nemohu tady nevzpomenout na solidaritu vás mnohých s hmotnou pomocí a naše dobrovolníky, kteří do oblastí postižených záplavami vnášeli světlo naděje.

Svatý rok slavíme v době výročí 1700 let od konání nicejského koncilu. Dodnes používáme ve mši svaté vyznání víry, které bylo z větší části formulované právě na tomto koncilu. Koncil tehdy společným zvoláním „věříme“ zdůraznil jednotu celého Božího lidu, přál si, aby se křesťané spojili k chvále a díkůvzdání (čl. 17).

Vyznání víry končí slovy: „Věřím v život věčný.“ V těchto slovech nachází křesťanská naděje stěžejní pilíř. Je to vpravdě „božská ctnost, kterou toužíme [...] po věčném životě jako po svém štěstí“ (čl. 19). Proto máme v ctnosti naděje, v níž jsme byli spaseni, jistotu, že dějiny lidstva a každého z nás nesměřují do nějakého slepého bodu nebo do temné hlubiny, ale k setkání s Pánem ve slávě. Žijme tedy v očekávání jeho opětovného příchodu a v naději, že v něm budeme žít na věky (čl. 19).

Naděje tvoří spolu s vírou a láskou trojici „božských ctností“, které vyjadřují podstatu křesťanského života (srov. 1 Kor 13,13; 1 Sol 1,3). Naděje je tou, která věřícímu takřkajíc vštěpuje orientaci, určuje směr a cíl jeho existence (čl. 18). Kéž je každý člověk s to se na druhého třeba jen usmát, projevit mu přátelství, bratrsky na něj pohledět, upřímně mu naslouchat nebo

bezděčně posloužit, a to s vědomím, že v Ježíšově Duchu se tyto projevy mohou pro toho, kdo je přijímá, stát plodným semínkem naděje (čl. 18).

Svatý rok nám bude příležitostí, abychom s neskonale vděčností znovu objevili dar nového života, který jsme obdrželi ve křtu a který dokáže proměnit ono drama smrti (čl. 20). Vždyť s Ježíšem je za prahem smrti věčný život, který spočívá v plném společenství s Bohem, v patření na něj a v účasti na jeho nekonečné lásce (čl. 21).

Jak napsal Benedikt XVI.: „V okamžiku soudu zakoušíme a přijímáme převahu jeho lásky nad veškerým zlem ve světě i v nás“ (čl. 22). Soud směřuje tudíž k tomu, aby nám otevřel cestu k definitivnímu setkání s ním, aby nám bylo umožněno vejít s konečnou platností do Boží lásky.

Odpustky, které lze u příležitosti Svatého roku získat, jsou v síle modlitby určeny zvláště těm, kteří nás předešli, aby se jim tak mohlo dostat plného

milosrdenství. (čl. 22). Odpustky vskutku umožňují objevit, jak bezmezná je Boží milosrdenství. Ne náhodou byl kdysi pojem „milosrdenství“ synonymem pro pojem „odpustek“, a to právě proto, že se jím chce vyjádřit úplnost Božího odpuštění, které nezná hranic (čl. 23).

Životní bouře nás nikdy nepřemohou, protože jsme zakotveni v naději na milost, která nás uschopňuje k tomu, abychom žili v Kristu a překonali hřích, strach a smrt. Naděje nás přenáší přes zkoušky, kterým jsme podrobováni, a povzbuzuje nás, abychom šli dál, aniž bychom z očí ztráceli velikost cíle, ke kterému jsme povoláni, cíle, kterým je samo nebe (čl. 25).

Narození Spasitele ať se pro nás stane bezpečným znamením naděje, neboť očekávání lidstva se začalo naplňovat. Všem vám přeji milostiplné vánoční svátky a požehnání do nového roku.

P. Jaroslav Filka

Rozhovor: Povodně 2024 očima kuřimských farníků

O rozhovor jsem požádala Radka Drahovského (RD) a Karla Jelínka (KJ), dva z kuřimských dobrovolníků, kteří pomáhali odstraňovat následky povodní v obci Mikulovice. Obcí protéká Bělá, ta odvádí vodu z nejvíce zasažené oblasti Jeseníků a Rychlebských hor.

Proč jste si zvolili právě Mikulovice?

RD: Já i žena máme rodinu v Mikulovicích. Obě byly postižené povodněmi, tchán měl kolem metru vody v baráku, našim to vzalo zahradu a všechno, co měli na ní.

KJ: S farností tam jezdíme na skautskou posádku přes 10 let. Známe se s rodinou Aničky, máme tam známé a kamarády, tak byla jasná věc, že pojedeme okamžitě tam.

Kdy jste tam dojeli?

RD: V pátek 13. září začala voda v řece stoupat. V neděli brzo ráno, když přišla největší vlna do Mikulovic, jsme byli hodně nervózní. Ze zpráv jsme o povodních věděli víc než místní, oni byli bez elektřiny a bez signálu. Něco se dozvěděli od hasičů, kteří tam nonstop objížděli, ale on-line kontakt s realitou neměli vůbec. V pondělí jsem se omluvil v práci a vyrazili jsme do Mikulovic. Jediné, co bylo potřeba najít, byla sjízdná cesta. Od Červenohorského sedla to nešlo, chyběly opravdu velké kusy cesty. Takže jsme museli složitě objíždět, ale cestu jsme pak našli. Dostavili jsme se tam v úterý mezi prvními.

KJ: Já jsem tam dojel později, asi ve čtvrtek. Dávali jsme dohromady věci, které byly potřeba, kdo by mohl ještě něco přinést, co by se ještě hodilo. S Jirkou Burgetem jsme tam přijeli později.

Jak probíhalo rozdělování pomoci?

RD: Byla tam tři místa - na posádce, přímo na obci v kině a na sokolovně, kde spali dobrovolníci a shromažďovali se věci. My jsme byli na posádce, tam se vařilo pro hasiče a pro dobrovolníky. Na posádce byl neskutečný průtok lidí. První týden byl takový spontánní. Sháněla se pomoc po známostech, když byl bagr na ulici, tak si ho člověk musel ulovit. Druhý týden se podařila nějaká organizace. Lidí tam bylo hodně, a to bylo fajn.

KJ: V bývalém areálu muničního skladu je skautská základna. V létě tam jezdíme na dovolenou, teď tam byla základna hasičů a vojáků a lidí, co přišli a neměli, kde přespát. Hasiči postavili také kontejnerové městečko. Nejvíc vybavení byli hasiči ze středočeského kraje, byli soběstační, měli vlastní čističku vody.

Jak místní obyvatelé reagovali na povodně?

KJ: Místní byli vyčerpaní, minimum spánku a k tomu obrovské psychické vypětí, a přesto zůstávali pozitivní. Drželi se statečně, nezažili to poprvé, nebyli zlomeni, nelomili rukama, neplakali nad osudem, místo toho přidávali knedle na talíř a jelo se dál. Byla taková radost být u toho a moci s něčím pomoci.

RD: Všichni si pomáhali. Jezdili tam lidé z celé republiky, přijel tam také borec z Polska, který tam pekl pizzu zadarmo. Nějaká paní z Německa nebo ze Švýcarska tam dojela s dodávkou plnou jídla.

KJ: Dalo by se z toho čerpat hodně příběhů, i když je to lidsky i materiálně smutné.

S čím konkrétně jste pomáhali?

RD: Vyklízení, vyklízení a vyklízení, ať už domů nebo kolem domů.

KJ: Voda přinesla tuny písku, někdo měl nanesený písek až do úrovně oken. Muselo se to alespoň kolem baráku vyházet, aby zdi mohly vysychat a dostala se tam technika.

RD: Soused lezl z domu oknem, měl celý barák zasypaný pískem. Ti, co bydleli u řeky, neměli písek, ale bláto. U našich byla celá zahrada zavalena blátem, do toho všude ležela mrtvá zvířata. U rohu baráku voda udělala kráter 3x5 m, metr do hloubky, v jednu chvíli jsme museli čerpat vodu, chlapi podezdívali podezlemý roh a zároveň bagr zasypával kráter hlínou. Do toho všude natahaná elektrika, celé se to odehrávalo v blátě. Naštěstí se všechno zvládlo.

Jak tam vypadá infrastruktura?

RD: Plyn funguje tak z 90 %, problém je kanalizace. Na dosti místech vedla kolem řeky, v Mikulovicích kusy kanalizace kompletně chybí. Největší problém je, že nikdo neví, kam se odpad z kanalizace dostává. Patrně do řeky, Poláci mají řeku jako zdroj pitné vody. Elektriku nahodili hned, už ten první týden, byli jsme připraveni s centrálama. S vodou takový problém nebyl, ve studních už je pitná, u našich prošla kontrolou hygieniků. Ale voda je kalná, vodovod byl dlouho odstavený.

KJ: První dny se nedalo nikde osprchovat, někteří šťastlivci, co bydleli na kopci, měli svoji studnu, kde voda tekla. Jednou jsme se tam byli také osprchovat. Někde se voda ztrácela, večer nebyl tlak, tak už netekla. Skautská základna má výhodu, že je nad kopcem, té se to nedotklo, bylo to strategické místo pro záchranný systém.

Jak si stojí letošní povodně ve srovnání s povodněmi v roce 1997?

KJ: Je zajímavé, že lidé byli připraveni, že to nebude horší než v 1997, ale teď to bylo mnohem horší. Místní jsou zvyklí na ledasco, ale tohle překonalo jejich zkušenost. Rodiče Radka zaparkovali auto tam, kam voda v roce 1997 nedosahovala. Samozřejmě, že teď odplavalo o 60 m dál, bylo plné bláta.

RD: Říkali, že 1997 bylo takové demo toho, co přišlo nyní. V 1997 měli 20 cm vody v obýváku, nyní se probudili uprostřed divoké řeky. Proud tam je brutální. Říkali, že v 1997 spadli 2/3 toho, co letos. V 1997 pršelo 7 dní a letos 3. Jeden kamarád mi vyprávěl, že v sobotu stál na poli a před očima mu začala stoupat voda, do pole se nestačila vsakovat.

Posunuli jsme se od té doby v připravenosti na povodně?

KJ: Od 1997 jsme se hodně posunuli, komunikační technika je mnohem dál. Jedna z mála věcí, kdy to bylo ku prospěchu.

RD: Naše skupinka čítala 15-20 lidí, přes whatsappovou skupinu jsme koordinovali spoustu práce v konkrétních rodinách.

Jak jsou lidé připraveni na zimu?

RD: Baráky, co byly vyplavené, jsou mokré, a když jsme byli naposledy u našich, tak mráz začal tlačit vodu do baráku. Zdálo se, že zdi jsou vysušené, ale nejsou. Některé baráky se shodily, některé až potom, co začaly vysychat. Bylo to smutné. Už tam udělali spoustu práce, vyklidili je, uklidili, umyli, vyškubali podklady a pak zjistili, že začínají zdi praskat a barák musí shodit. Přišel statik, namaloval dva oranžové křížky,

co znamenaly „shodit“. Nemusíte, ale nedovolí vám v tom bydlet. Bylo domluvené, že do konce roku hasiči dům strhnou zadarmo. Také zakázali stavět na místě, kde ten barák stál. Tak to jsou takové neveselé příběhy.

Co jsme zapomněli říct?

RD: Spousta chlapů, co tam pomáhala, říkala, že jim to zresetuje myšlení, člověka to donutí přemýšlet trochu jinak a hodně věcí přehodnotí. Chtěl bych moc poděkovat všem, kteří se podíleli na pomoci. Všem, kteří organizovali materiální sbírku, všem, kteří pomohli. Pomoc byla veliká.

Děkuji vám za rozhovor

DM

Kniha: O útěše: Nejsme sami a nikdy jsme sami nebyli

Odkud brát útěchu, když nám nestačí síly? Mimořádně pronikavá kniha *O útěše: Jak žít s nadějí v temných časech* (Kalich, 2023) rozpracovává ve všech dobách závažné a živé téma útěchy a naděje. Její autor, kanadský intelektuál Michael Ignatieff vyzdvihuje nutnost čerpat útěchu z co největšího počtu míst a časů. Přimlouvá se za příklon k literárním, filozofickým i náboženským textům útěchy, bez jakékoli předpojatosti. Ve světle poutavých příběhů velkých postav dějin, jako je Cicero, Lincoln nebo Havel, poukazuje na možnost dosažení takové útěchy, byť útěcha sama stojí na hranici možného.

Jak se stane, že se renomovaný historik a vysoký politický představitel Michael Ignatieff, ve světě uznávaná osobnost zastávající vysoké akademické funkce na prestižních světových univerzitách a píšící pro prestižní světové časopisy, začne věnovat tématu útěchy? Vysvětlení podává spravedlnosti a politice v Knize žalmů. Na místě byl však spolu s manželkou uchvácen a pohnut zpěvy žalmů z úst místních pěveckých sborů. Zážitek to byl pro Ignatieffa ohromující a vedl ho k několika palčivým otázkám. Jak to, že náboženský jazyk oslovil jeho, nevěřícího člověka? A má nevěřící vůbec právo přijímat útěchu plynoucí z posvátných textů?

Knihu tvoří chronologicky jdoucí kapitoly zasvěcené konkrétním postavám dějin, které každá po svém bojovala se svým životním údělem. Osudy více než dvaceti vybraných osobností jsou uchopeny s pozoruhodným vhledem a čtenáři jako by se nabídlo na okamžik vstoupit do vnitřních pohnutek známých figur. Autor je nechává osvědčit jejich filozofické přesvědčení v konfrontaci s neutěšenými životními zkouškami.

Všichni v krizových údobích svého života hledali útěchu, mnozí v uměleckých, filozofických a náboženských textech. Zároveň učení mnohých najednou v těchto situacích selhalo (Cicero). Skrze jednotlivé osobnosti Ignatieff představuje tři starověké nauky nabízející útěchu (hebrejskou, křesťanskou a stoickou) a také moderní přesvědčení o nemožnosti (Montaigne, Hume) či nepotřebě (Marx) útěchy.

V této posloupnosti je patrný důraz na člověka a jeho nezaměnitelný životní příběh. Doktríny, jakkoli napomáhají v kategorizaci, jsou abstraktní a nakonec to jsou konkrétní lidé, kteří nás utěšují. Zároveň z knihy vysvítá nevídaná intertextualita. Začátkem představené texty, jako jsou starozákonní Žalmy, Kniha Jób nebo Boethiovo *Consolatio Philosophiae*, povzbuzovaly v útrapách další generace. Namátkou Prima Leviho a jeho bližní v hrůzách Osvětlení podpíraly útěšné verše Dantovy *Božské komedie*. Veškeré příběhy, obsažené v knize, tedy nejen slouží jako povzbuzení pro nás a výzvy 21. století, avšak i sobě navzájem. „Nejsme sami a nikdy jsme sami nebyli,” formuluje

Ignatieff zcela prostý, ale nesamozřejmý postřeh vyvěrající z jednotlivých příběhů. Vždy se najde někdo z podobným životaběhem a jeho strastmi. Ignatieff touží po tom, abychom skrze text knihy nabyli útěchy. „Solidarita v čase je podstatou útěchy.“ Při jejím hledání se neomezujeme přítomností našich životů, čerpejme z celé třítisícileté historie vztahování se k útěše, doplňuje v rozhovoru pro německou SRF Kultur.

Dnešní doba je výzvou pro útěchu

Prostřednictvím jednotlivých příběhů autor přibližuje dějiny útěchy a upozorňuje na dvojaký postoj vůči ní, totiž tradici útěchy i neodbytné vzpoury proti ní. Knihou se snaží jít proti převládajícímu přesvědčení, že útěcha patří neúspěšným a poraženým, a pod nánosy modernizace se snaží odkrýt náboženský význam útěšnosti. Domnívá se, že útěchu můžeme nacházet také v náboženských textech, bez ohledu na náš vztah k Bohu či víře. Všimá si, že útěcha ztratila společenský rozměr, poněvadž odjakživa byla spjata s institucemi církve či jiných náboženských společenství, která se nyní vyprazdňují. Dnešní doba je výzvou pro útěchu. A útěcha je výzvou pro nás všechny, je to jeden z největších lidských výkonů. Poskytování útěchy stojí na samé mezi jazyka i lidské schopnosti vzájemné solidarity, podotýká při představení českého překladu knihy v Knihovně Václava Havla.

V knize upozorňuje na náboženský původ termínu útěchy, její etymologii (anglické *consolation* z latinského *consolor* značí *společně nalézat útěchu*)

a zdůrazňuje její společenský rozměr. Útěcha dokonce tvořila ve stoické tradici samostatný literární žánr, ze střeoevropského prostoru můžeme připomenout podobně významné barokní útěšné spisy, kupříkladu J. A. Komenského. Současně Ignatieff vnímá dnešní tendenci zcela vyměnit útěchu s jeho náboženským rozměrem za psychoterapeutický slovník. O útěše polemicky bilancuje s takovými totálními snahami a i proto vnuká k čerpání z co největšího množství náboženských i filozofických směrů. „Žít život je těžké, potřebujeme se obracet k co největšímu množství tradic,“ upřesňuje v rozhovoru pro SRF.

Útěchu lze čerpat z našeho životního zápasu, domnívá se Ignatieff, a v tom nám mohou pomoci rozmanité útěšné spisy, filozofie i literatura. Jako důležitý prvek na cestě k dosažení útěchy autor jmenuje smíření. Je třeba přijmout utrpené chyby a ztráty: „Mít útěchu znamená smířit se s řádem světa, aniž bychom se zřekli svých nadějí na spravedlnost.“ Naději považuje Ignatieff za bytostnou součást útěchy, za nenahraditelný zdroj síly k tomu pokračovat i v těžkostech dál. K uchopení naděje čerpá od Václava Havla a jeho slavné definice, a dokonce mu věnuje celou kapitolu. Opravdová naděje (jako součást útěchy) má schopnost přežít životní útrapy a věřit ve smysl navzdory čemukoli. Útěchu tím Ignatieff staví nad pouhé uklidnění, nad pouhé zlepšení našeho rozpoložení.

Z množství pozoruhodných kapitol vyzdvihují tu o Abrahamovi Lincolnovi. Vtahujícím způsobem je vylíčeno

obrovské vnitřní pnutí tohoto amerického prezidenta, jež pociťoval vprostřed brutální Americké občanské války, a jeho boj za vlast a její jednotu, ale i za vlastní chápání smyslu světa i Boha. Příběh uzavřený nejednoznačností ve vztahu k útěše i Bohu je nakonec tím nejpřesvědčivějším a mnoha životním bojům nejbližším. Lincoln nepochopitelné vraždění, do něhož ještě více nepochopitelně Bůh nevstupuje a nesjedná mír, uzavírá nutností „věřit navzdory“. Dochází k závěru, že až takové uvažování dokáže přinést klid státu i jednotlivcům, poněvadž teprve „pokora před nejzazším smyslem války vytvořila prostor pro milosrdenství.“ V této kapitole se taky poprvé výrazně objevuje autorova ambice výslovně formulovat přesah popisovaného životního příběhu do současnosti. Jakkoli taková snaha je již v druhé půli knihy častější, v té první bezmála chybí, a tím jsou jednotlivé příběhy a jejich význam pro dnešek skryté, nechány pro intelektuálně náročné přebrání čtenáře.

Univerzální útěcha: na příslušnosti k náboženství nesejde

Příběhy jsou vybrány s pečlivostí a jejich protagonisté znázorněni s precizností historika a poutavostí dobrého pisatele. Čtenáři je nabídnuta fascinující rozmanitost přístupů k útěše. Ignatieff se zcela akademicky nesnaží nápadně přiklánět na žádnou stranu, avšak je čitelné, že přinejmenším pochybuje nad tradicí spatřující útěchu v pouhém naplno prožívaném životě (Montaigne, Hume), v stoické „bezemočnosti“ (Cicero), nebo dokonce útěchu

v utopické vizi světa odmítající (Marx). Ignatieffovo sdělení, v tomto inspirované moderním vztahem k útěše, je přímočaré: potřebujeme útěšnou naději už tady a teď. V tomto se jako problematická jeví křesťanská tradice, častokrát odsouvající útěchu do posmrtného života na nebesích. Přesto je taková interpretace alespoň zčásti sporná. Vždyť přece Boží království je mezi námi (Lk 17,20) a křesťanství tkví ve snaze láskyplně přistupovat k sobě i ostatním a nabízet útěchu v přítomném světě. Jakkoli se tedy křesťanské poselství může jevit nepochopené (některými postavami knihy, možná zčásti i autorem samým), je jasné, že *O útěše* mluví ke snaze nabídnout útěchu teď a všem.

Pozoruhodným se zdá, že Ignatieff, byť nevěřící, nakonec ve věci útěchy vyzdvihuje křesťanství. Poslední kapitolu zahajuje velmi osobním svědectvím svého prožívání úmrtí otce i matky. Naznačuje následky jejich nečekaného odchodu a přimlouvá se za paliativní péči. Kapitolu věnuje Cicely Saundersové, zakladatelce moderní paliativní a hospicové péče. Kniha tím představuje obrat. Jistěže celá k otázkám smrti a umírání směřuje, třebaže se dotýká i útěchy potřebné v jiných životních bojích, avšak závěrečná kapitola se věnuje výhradně útěše umírajících. Ignatieff, jehož cílem je poukázat na útěchu potřebnou jak pro věřící tak nevěřící, knihu zakončuje vyzdvížením medicínské, celostní a hlavně hluboce křesťanské práce této protestanské lékařky. Najednou je tak útěcha spočívající výhradně v naplno prožívaném životě modernistů

Montaigna a Humea překlenuta. Útěcha může spočívat i v umírajícím, zetlelém a nemocí zludračeném těle. Nemocným často stačí pouhé tiché spolubytí druhého. Náš postoj je daleko důležitější než slova, která říkáme, přibližuje Ignatieff při proslovu v Amsterdamu. V knize to přibližuje na ukázce z Camusova *Moru*, v němž protagonistova matka, jakkoli není mnohomluvná, přináší umírajícím tolik potřebnou útěchu.

Útěcha je celoživotním dílem, třebaže ji můžeme zakusit v jediném okamžiku, jak svědčí sám autor po prožitku v Utrechtu. V doslovu užívá Ignatieff náboženského jazyka, mluví o útěše jako daru a milosti. A je to dobře. Pokud existují cesty, jak se náboženská útěcha může dostat k nenábožensky smýšlejícím lidem, ať se tak děje. O útěše Michaela Ignatieffa je toho zářným příkladem.

Martin

Každoměsíční sdílené svědectví na farní kavárně

Mám radost a cítím velký vděk za naši farnost a také za komunitu Emmanuel. Mohu zde vnímat rozmanitost církve a být jedním z údu Kristova Těla, v němž zakouším své místo a plnost společenství s druhými srdci. Je to nádherné a obohacující. Často lidem z okolí vyprávím o tom, co se v naší farnosti odehrává za akce, kolik plodů přináší mezigenerační propojení apod. Myslím, že jedním z účinných nástrojů na stmelení farníků (snad mi dáte za pravdu) je „bratr kávovar“ 😊 ...pokojně v rožku sedí, občas si zrnka pochroupe, slušně o vodu či vysypání poprosí a na závěr červeně zablikne, poté cvakne, dvakrát se otočí a na závěr jemně zavrčí... zdřímne si jen na chvilčku, páč zas někdo chce kávičku.

Ano, kávička a vůbec veškeré ty milé akce ve farnosti otevřely nové cesty, přátelství a různorodé projekty, naše schola například zplodila nádhernou píseň Jdi hlouběji. Po nějakém čase jsme však s Martinem Strašákem došli k takovému impulsu, že je nás sice tolik ve farnosti, ale vlastně tak málo známe příběhy druhých s Bohem. V tu chvíli jsme pocítili touhu jít hlouběji s našimi farníky, vyprávět si o životě s Bohem, jak Ho zakoušíme v každodenním životě v práci, v rodině, ve světě apod., co farníci prožili krásného nebo co naopak bylo pro ně výzvou. Tím se inspirovat, dodávat si odvahy, ale zároveň se navzájem učit otevřenému sdílení a vydáváním svědectví. Napadlo nás zkrátka kávičku využít jako platformu nejen k popovídání, ale i k duchovnímu sdílení a prohloubit tak vztahy v našem farním společenství.

A protože s Martinem máme kávičku taky rádi, chceme rozhodně onu příjemnou atmosféru, pohodičku a nízkoprahovost zachovat i v rámci duchovního sdílení. Přišli jsme tedy s nápadem jednou za měsíc (při kavárně) pozvat jednoho až dva hosty (převážně z farnosti) a vést s nimi rozhovor o jejich životě s Bohem. Na závěr by se pak ostatní zúčastnění mohli zeptat na doplňující otázky a poté by mohla navázat

volná diskuze. Celé bychom to rádi uzavřeli tak do půl, maximálně třičtvrtě hodiny. Tento projekt bychom chtěli spustit v lednu a budeme moc vděční za každého, kdo by se rád zúčastnil jako host či divák. Myslím, že potřebujeme vzájemně si naslouchat. Věřím, že když se na společné cestě s Bohem povzbudíme slovy, nadějí a radostí, v našem srdci může dojít k velké proměně, něco nás může ze slov druhých inspirovat, oslovit nebo zaset touhu něčemu novému se otevřít. Závěr bych chtěla uzavřít těmito slovy... říká se, že „sdílená radost je dvojnásobná radost“, ale asi bych si zde dovolila říct: „sdílená radost je trojnásobná radost“, protože je to především Pán, který se raduje ze společenství s námi a který touží, abychom si vzájemně vyprávěli o příběhu Lásky, který On sám vepsal do každého srdce.

Veronika

Charitativní jarmark v České

Čtyřicetý ročník farního charitativního jarmarku se uskutečnil na neděli Krista Krále 24. 11. 2024 v sokolovně v České. Neformální sdružení jarmarečnicků zde ve spolupráci s vranovskou a kuřimskou farností a pod záštitou obce Česká uspořádalo další ročník oslavy solidarity s potřebnými.

Své zboží k prodeji dodaly desítky dobrovolných dárců, jednotlivců i skupin: Děkujeme za výrobky členům KLASu v České i Lelekovicích, ZŠ a MŠ obou obcí, skautům a desítkám ostatních. Příjemným překvapením byl společný stánek knihovny Česká a Lelekovice, kde se nabízely k prodeji zajímavé tituly a překrásné dárky. Pozornost přitahoval i stůl s výrobky maminek z Ukrajiny, ubytovaných na Vranově.

Z pódia nás tradičně podpořil dětský pěvecký soubor Lelečky pod vedením Inky Pospíšilové, zazpíval pan Teo Štourač, člen Janáčkovy opery v Brně, vystoupili mladí

trombonisté pod vedením pana učitele Komosného a závěr jako vždy patřil swingovému Aritmic bandu ZUŠ Kuřim. Moderování se suverénně zhostil Martin Baumann. Tradiční sobotní charitativní běh „pro vodu“ přinesl na dobrovolném startovním 3220 Kč. Tato částka byla zahrnuta do celkového výdělku jarmarku.

Letošní výtěžek 120 600 Kč patří v historii jarmarku k těm nejvyšším a byl odeslán na konto humanitární organizace Člověk v tísni. Zaměřili jsme se na podporu boje proti suchu v nejchudších zemích Afriky – za tuto částku bude nakoupeno 26 výkonných pump na vodu, 6 kohoutků na vodu a 24 kanystrů ke zmírnění dopadů sucha v Etiopii. Děkujeme ze srdce všem, kteří se každoročně jarmarku účastní, děkujeme za veškerou podporu.

Za všechny jarmarečníky
Bára Jordanová

PODĚKOVÁNÍ ZA DAR

pro Neformální sdružení jarmarečníků pod záštitou farnosti Vranov u Brna, farnosti Kuřim a obce Česká a všechny dárce, kteří přispěli na Charitativním jarmarku v České u Brna 24. listopadu 2024.

Díky Vaší štědrosti se vybralo 120 600 Kč, za které jsme mohli 5. prosince 2024 nakoupit tyto Skutečné dárky:

- 26x Pumpa na čistou a zdravou vodu
- 6x Kohoutek na vodu
- 6x Čtyři kanystry na vodu

Moc děkujeme za Vaši solidaritu a pomoc.

Skutečný
dárek.cz

 Člověk
v tísni

Pastorační veletrh na BiGy v Brně

V sobotu 19. října 2024 proběhl v Brně na Biskupském gymnáziu první ročník Pastoračního veletrhu. Zúčastnilo se ho více než čtyři sta návštěvníků ze sto třiceti farností. Čtyřicet farních i dalších společenství nám zde představilo své pastorační aktivity a mohli jsme tak čerpat nové zkušenosti nebo naopak předat dál zkušenosti vlastní. Sobotní akce nabídla široký program prostřednictvím nejrozličnějších workshopů a přednášek.

„Evangelizace je téma pro každého z nás,” říká Daniel Vícha, kněz a biskupský vikář pro pastorační ostravsko-opavské diecéze, který přítomné posluchače povzbudil slovem a laskavým humorem. Druhým přednášejícím byl Petr Karas z farnosti Dolní Bojanovice, jehož přednášku jsem bohužel slyšet nemohla, ale věřím, že i jeho slova byla velmi obohacující.

Po přednáškách následovala už samotná mše svatá se zpěvem Scholy BiGy, kterou celebroval diecézní biskup Pavel Konzbul. Organizátoři celého programu nezapomněli ani na naše hladové žaludky, byl pro nás připraven oběd v jídelně Biskupského gymnázia. Po obědě následovaly již zmíněné workshopy.

Celé akci přispěla i pomoc Diecézního katechetického centra, které si pro nejmenší účastníky pastoračního veletrhu připravilo vlastní zajímavý program. Na úplný závěr bych chtěla připojit motto prvního brněnského pastoračního veletrhu: „Církev bude radostná jen tehdy, když bude žít a hlásat evangelium”.

Proto bych vás chtěla povzbudit, pokud byste měli možnost zúčastnit se příští rok pastoračního veletrhu, neváhejte a zúčastněte se!

Anička K.

Červená středa v Moravských Knínicích

Ve středu 27. listopadu se naše farnost připojila k iniciativě Červená středa. Jejím smyslem je veřejně si připomenout všechny, kdo jsou ve světě pronásledováni pro své náboženské přesvědčení. Znakem je rozsvícené červené světlo symbolizující krev trpících pro víru.

K čemu je to dobré? Zejména tím vyjadřujeme solidaritu s těmi, kteří jsou terčem jakéhokoliv útlaku. Avšak i pro nás, kteří už 35 let žijeme ve svobodném světě, je dobré si uvědomit, že 67 %

světové populace žije v zemích, kde dochází k závažnému porušování náboženské svobody, jež se mnohdy projevuje otevřeným násilím.

Akce se tentokrát uskutečnila v Moravských Knínicích, kde jsme červeně nasvítili kostel sv. Markéty. Díky profesionální technice a obětavosti Tomáše Večeří byl výsledný efekt opravdu působivý. V 18 hodin byla sloužena mše svatá za všechny utlačované a pronásledované a v rámci doprovodného programu, který

připravila Romana Helanová, jsme křesťanů v severní Nigérii. Následně byl v dokumentárním videu shlédli několik prostor pro zapálení červených svíček a konkrétních příběhů útlaku a násilí rozjímání a tichou modlitbu. včetně očitých svědectví vraždění

Stanislav Krčma

Biskup Pavel v Tišnově

Ve čtvrtek 28. listopadu 2024 se v Tišnově uskutečnilo setkání s naším otcem biskupem Mons. Pavlem Konzbulem, pořádané Oblastní charitou Tišnov. Jednalo se o druhou benefiční přednášku tohoto typu – první se konala před třemi lety, kdy sál pod kinem zcela zaplnili účastníci přednášky P. Marka Orko Váchy.

Setkání začalo v 17:00 mší svatou v děkanském kostele sv. Václava. Hlavním celebrantem byl biskup Pavel, společně s ním koncelebrovali otec děkan Josef Rybecký a lomnický farář Ervín Jansa. Přítomný byl také jáhen Václav Kotlář. Nechyběli ani ministranti, nejvíce bylo těch nejmladších. Na mši se sešli nejen místní farníci, ale také věřící z okolí a obyvatelé Tišnova.

Po mši následovala beseda s otcem biskupem v sále pod kinem Svratka. Beseda byla určená pro věřící i pro nevěřící, pro katolíky a nekatolíky, zkrátka všem, kdo chtěl biskupa Pavla blíže poznat. Při vstupu bylo možné podpořit charitu dobrovolným vstupným. Biskup Pavel zahájil besedu přednáškou na téma svého biskupského hesla „Cesta, Pravda a Život“. Vtipně vysvětlil, jak je možné stát se biskupem. Musíme pro to něco studovat? Nebo možná vyhrát nějaký konkurz? Ne. Stačí jeden telefonát z apoštolské nunciatury, na který nelze říct „ne“. Když v roce 2016 byl vysvěcen na pomocného biskupa naší diecéze, vybral své biskupské heslo z evangelia podle sv. Jana 14:6.

Po přednášce následovala beseda, během níž každý účastník mohl položit biskupovi otázky. Dotazy mohly být zaměřeny na aktuální dění v církvi, situaci v brněnské diecézi nebo na osobní život otce biskupa. Ti, kteří neradi mluví na veřejnosti, mohli položit otázky, prostřednictvím mobilní aplikace.

Biskup Pavel zajímavě vzpomínal na své dětství. Pochází z Brna-Juliánova z věřící rodiny. Nikdy neměl pochybnosti v tom, že Bůh existuje. Na základní školu a gymnázium však příliš rád nechodil, zatímco studia na vysoké škole ho bavila. Jako ministrant se moc bál číst liturgické čtení na mši svaté, ale zároveň po tom toužil.

Zajímavým tématem besedy byla i otázka poklesu počtu věřících. Podle nedávného sčítání účastníků, počet věřících v naší diecézi klesl o 18 %. Má to dva důvody:

1. Pandemie COVID-19, která způsobila předčasné úmrtí mnoha starších lidí.
2. Lidé, kteří chodili do kostela spíše ze zvyku, si uvědomili, že tam nemusí chodit vůbec.

Otec biskup také hovořil o rostoucím počtu stálých jáhnů v diecézi, kteří pomáhají zvláště v menších farnostech. V nich kněz zpravidla slouží mši svatou pouze jednou za 14 dní, ostatní neděle tam jáhen slouží bohoslužbu slova a stará se i jinak o duchovní život. Kněz v těchto farnostech bývá mnohdy skeptický, zatímco farníci naopak mají naději.

Na závěr setkání si účastníci mohli zakoupit knihy napsané otcem biskupem Pavlem, který je s radostí podepisoval. Celý večer byl nejen inspirativní, ale také povzbudivý pro všechny přítomné.

Kniha: Anselm Grün - Jak zacházet s myšlenkami

Jak už sám název napovídá, v knize se autor snaží čtenáři ukázat, jak se vyrovnat s negativními myšlenkami, které mohou být pro člověka mnohdy určujícími. Jak píše v knize, takové negativní myšlenky se pořád bezděky vynořují. Ochromují nás, berou nám energii a uvěznují nás v negativním rozpoložení. Dost často nás vhánějí do nemoci. Už nás nepustí. Je to takové schéma, kterým automaticky reagujeme na různé denní události. Jako příklad uvádí mladého muže, pacienta, který přes veškerou snahu lékařů nedělal žádné pokroky. Na všechno měl připravenou odpověď: to neumím, to mi k ničemu není. Nakonec mu lékař při jednom rozhovoru řekl, že jeho slova jsou jeho životem a jeho nemocí.

Tímto tématem se zabírali již staří mnichové. Kteří považují negativní myšlenky za překážku, která jim brání myslet na Boha a otevírat se mu. A svoji cestu k Bohu vidí jako boj s těmito

myšlenkami a ustavičné usilování o dobré myšlenky, které je spojují s Bohem. Evagrius Ponticus spojuje tyto negativní myšlenky s neřestmi jako je nestřídmost, smilstvo, lakota, smutek, hněv, apatie, touha po slávě a pýcha. Autor zde uvádí příklady myšlenek, kterými si tyto neřesti omlouváme a se kterými jsou spojeny.

Nejčastěji praktikovanou metodou, jak reagovat na negativní namlouvání, byla pro staré mnichy tzv. antirrhethická metoda, která spočívá v tom, že jakmile se objeví negativní myšlenka, okamžitě proti ní postavím větu pozitivní. Většinou nějaký výrok z písma. K osvojování pozitivních myšlenek vyvinuli mniši meditační metodu zvanou ruminatio. Boží slovo se má pořád dokola opakovat, aby se v pravém okamžiku vynořilo samo od sebe.

V psychologii se tímto tématem zabývá behaviorální psychologie. Naše jednání neovlivňují jen vnější faktory,

můžeme je ovlivňovat i sami. Takovými vlastními stimuly jsou pozitivní myšlenky, jimiž může člověk sám sebe vést žádoucím směrem. Opakováním určitého slova dávám povel, něco si vemlouvám. Také například přísloví jsou příkladem, jak se lidé vyrovnávají s nepředvídanými událostmi.

Moderní směr psychologie transakční analýza rozlišuje tři stavy ego, které se projevují odpovídajícími způsoby chování. Rodičovské ego, povzbuzující, chválící, kritické a kontrolující. Dospělé ego, kterým objektivně pozorujeme své okolí, daný stav věcí posuzujeme střízlivě. A dětské ego, přirozené a spontánní. Z jakého základního postoje žijeme, z jakého zorného úhlu posuzujeme lidi i sebe, to do značné míry závisí na tzv. životním scénáři, který byl formován a upevňován našimi rodiči nebo těmi, kdo je nahrazovali. Cestu ven představuje analýza scénáře a vět, které nás určují. Například pobídku buď dokonale nahradíme větou, smíš také dělat chyby, nebo nemusíš vždycky dělat dojem. Cesta k pozitivnímu postoji vede přes

osvojení si pozitivních poselství, která si člověk neustále opakuje.

Pro staré mnichy víra ani tolik neznamena vyznávat pravdivost dogmat, ale počínat si jakoby. Když si mnichové stále opakují nějaké slovo z Písma, věří že Boží slovo popisuje skutečnost takovou jaká je a působí v nich to co vyjadřuje. Když si například člověk v depresi zopakuje: "Kdo je v Kristu je nové stvoření. Co je staré pominulo, hle je tu nové." Pak věří, že se to v něm a s ním tak stane, že se v Kristu opravdu obnovil. Ještě to necítí, neví to jistě, doufá a důvěřuje, že to tak je. Autor závěrem knihy píše. Uprostřed naší slabosti, uprostřed naší bezduchosti, naší vyprahlosti a strnulosti je také Boží Duch, který nás oživuje. Víra se osvědčuje uprostřed naší nevíry, uprostřed našich pochybností. To je velmi všední podoba víry, ale je to podoba, která dokáže náš všední den proměňovat a uzdravovat.

Jana

Vánoční čas s chrámovým sborem

Vánoční čas, chvíle očekávání, pro někoho trochu shon, pro někoho naopak klid a pro nás, chrámový sbor, to znamená, naladit ještě hlasivky.

Těm, kteří neví, kdo to tam nahoře na kůru prozpěvuje, tak dovolu, abych nás trochu představila. Jsme chrámový sbor, dohromady 15 „holek a kluků“, kteří rádi zpívají. Sešli jsme se tak před 10 lety a začali něco málo nacvičovat. Mezitím se v našem sboru vystříдалo několik zpěváků ale tohle je téma a výzva k napsání dalšího příspěvku.

Letos před Vánocemi jsme se k nácvičce poprvé sešli v polovině října.

Scházíme se každé úterý na faře. Náš hlavní „pilíř“ Adam Janík, nás tentokrát sleduje z jiného časového pásma, ale na „finále“ se určitě dostaví. Takže letos jsme pod milým vedením Aničky Keprtové a Honzy Čápa, který nás zároveň doprovází na klavír a v kostele na varhany. Anička s Honzou vybrali repertoár vánočních koled, které jsme již v minulosti zpívali, takže nyní jen „oprašujeme“ a ladíme tempo. A samozřejmě ještě čas, kdy nás uslyšíte je na Štědrý den a na Boží hod vánoční.

HŠ

Pozvánka na výstavu betlémů

Je to až neuvěřitelné, že letos probíhá již 5. ročník této hojně navštěvované výstavy. Na co se můžete těšit? K naší velké radosti uvidíte betlémy vyrobené dětmi z mateřských a základních škol. Letošní soutěž o „nej“ betlém je vyhlášena pro první třídy. Sešlo se nám 7 soutěžních betlémů a my sami jsme zvědaví, který letos bude ten NEJ. Hlasování se může zúčastnit každý návštěvník výstavy.

Těší nás také pestrost a množství zapůjčených rodinných betlémů od občanů z Kuřimi a blízkého okolí. Ani v tomto jubilejním ročníku nebudou chybět betlémy od známých sběratelů – pan B. Dušek z Prahy nám jich zapůjčil hned 30. Letošním skvostem je pohyblivý betlém zapůjčený od lidového umělce, pana F. Ševčíka z Malé Lhoty. Autor na něm začal pracovat v roce 2007 a dnes tento betlém obsahuje 30 postav se šesti pohyblivými scénami.

A jaké novinky jsme pro vás ještě připravili?

První společný kuřimský betlém

Přicházíme s možností zapojit se do jedinečného projektu VYROBME SPOLEČNĚ PRVNÍ KUŘIMSKÝ BETLÉM. Jak na to? My jsme připravili Svatou rodinu (Marie, Josef, Ježíšek) a vy nám přineste doma vyrobenou jakoukoliv figurku, postavu, kterou chcete do betléma přidat. Vaší fantazii se meze nekladou, materiál je také na vás. Jediným omezením je výška figurky do 20 cm. Postavičku přineste od 7. 12. 2024 do 24. 12. 2024 do kostela v Kuřimi kdykoliv, bližší info na tel. čísle 725 867 515. Těšíme se na vaše výtvořky a každého z vás.

Místo pro vaše zastavení

V prostoru pod kůrem budou pro vás připraveny svíčky, které můžete zapálit na váš libovolný úmysl.

Nabídka knih

Máme pro vás připravené knihy, brožury a omalovánky s vánoční tematikou pro děti.

Venkovní betlém

Je až neuvěřitelné, co dokážou děti pod dobrým pedagogickým vedením vytvořit. ZŠ DiviŽna rozšířila svůj betlém o 2 nové obrazy. Přijďte se podívat.

Zvonička

Scenérii venkovního betléma letos doplní dřevěná zvonička, která jistě potěší nejen dětské návštěvníky výstavy.

Milan

v kuřimském kostele sv. Maří Magdaleny

Ne 22/12 10:30-11:30

Út 24/12 13:00-15:00

Čt 26/12 10:30-11:30

Ne 29/12 10:30-11:30

St 1/1 14:30-16:30

Ne 5/1 10:30-11:30

Město Kuřim

Farnost
Kuřim

www.farakurim.cz/betlemy

Zapomenutý? Příběh

Ahoj Jani, mohla bys, prosím, napsat krátký text o připravované štědrovečerní hře do Petrklíče? Tato SMS zpráva na mě vykoukla z mobilu v pondělí 2. prosince. Mohla, ale kdy to vlastně začalo? Pro mě v září, ale kdy to opravdu začalo?

Kupodivu hned chvíli po loňských vánocích, kdy Pavel Psota brouzдал na internetu a hledal něco nového od svého oblíbeného zpěváka Ondřeje Rumla. A našel. Vánoční příběh o narození Ježíška v písních Zdeňka N. Bříčkovského. Společně s Lenkou Psotovou si slíbili, že tento Zapomenutý příběh, tak se jmenuje celé pásmo, přinesou jako možnou vánoční hru pro letošní setkání rodin s dětmi na Štědrý den odpoledne. V září se toto pásmo dostalo ke mně a rázem se ze mne stala třetí nadšená osoba. Vánoce u nás letos začaly už v září. Koncem září jsme se sešly poprvé – Lenka, Eva Fialová a já. Každá přišla už se svými nápady. Podařilo se nám vybrat písničky tak, aby je zvládla schola nacvičit, domluvily se, co si která vezme na starost. Lenka zařídila svolení použít příběh veřejně přímo od autorů. Kromě svolení nám dokonce poslali i zpěvník s mluveným slovem a notovým záznamem. Pavel Rajmic se chopil hudebního aranžmá, Eva posháněla herce a byla tím důležitým člověkem, který připomíná úkoly a termíny. Já přicházela s nápady obrazů jednotlivých scén a společně jsme dumali, jak vše propojit.

Fotografie z Vánočního příběhu 2023

Fotografie z Vánočního příběhu 2023

S první adventní nedělí začala schola se zkoušením a náš umělecký čtyřlístek pod vedením Veroniky Planerové s výrobou kulis. Druhou adventní nedělí se přidávají muzikanti, nejprve sami, potom i se zpěváky. Herci se schází na první čtenou zkoušku, umělecký čtyřlístek pokračuje ve výrobě kulis. Farou se nesou dětské hlásky, zvuk nástrojů a ve vzduchu je cítit vůni barev. Třetí adventní nedělí zkoušíme společně v kostele - kdo, kde, kam, STOP, znovu, brrr, to je zima, NAHLAS..... Čtvrtou adventní nedělí budeme už v kostýmech. Ptáte se, jestli nás to baví? Baví a moc.

Zeptala jsem se Lenky a Evy, co by Zapomenutému příběhu popřály.

Lenka: „Aby si poselství Zapomenutého příběhu odnesli všichni účinkující a vlastně i diváci s sebou domů.“

Eva: „Aby to byl krásný a radostný začátek Štědrého dne, večera a vánočního času.“

Já: „Aby se zapomenutý příběh stal nezapomenutelným.“

JK

George MacDonald: Díky porozumění světu druhých rozumíš lépe tomu svému

Zakladatel moderní fantasy, autor pohádek a románů. Možná to se nám vybaví pod jménem George MacDonald, pokud vůbec. V podstatě neznámý ale zcela jistě zůstává MacDonald jako teolog a křesťanský myslitel. Přitom MacDonald, od jehož narození uplynulo 200 let, stojí za pozoruhodným pojetím křesťanského univerzalizmu, který může být inspirací také dnešku.

George MacDonald je širěji známý díky své literární fiktivní tvorbě. Psal romány a především pohádky a fantastickou literaturu. Bývá označován za zakladatele moderní fantasy. Mezi jeho díla, která jsou dostupná také v češtině, patří uznávaná pohádka *Princezna a skřítek* (1872) nebo román *Snílci* (*Phantastes*, 1858), jenž bývá označován za MacDonaldovo první velké fantasy dílo pro dospělé, a temná, filozofující *Lilith* (1895). Jeho literární tvorba ovšem nevykazuje pouhé literární kvality, ale také hluboký filosofický a teologický podtext.

MacDonald se narodil v prosinci roku 1824, čili před 200 lety, do rodiny kongregacionalistů, tíhnoucích ke kalvinismu. Sám se vedle literární tvorby (vedle prózy psal také básně) intenzivně zabýval teologií a v dospělosti se stal kongregacionalistickým duchovním. Svým dílem výrazně inspiroval Lewise Carrolla k vydání světoznámé *Alenky v říši divů*, literaturou i svým pojetím křesťanství ovlivnil C. S. Lewise nebo J. R. R. Tolkiena.

Ve srovnání s literární tvorbou se jeví jako poněkud méně známý MacDonald coby křesťanský myslitel a teolog. Přitom se MacDonaldův křesťanský

univerzalizmus příznačně propisuje vedle jeho teologických spisů a kázání, jimiž byl proslavený, rovněž do jeho fantastických románů a novel. MacDonald zdůrazňoval Boží lásku, která není ničím podmíněná a všechny přitahuje k sobě. Vycházel z přesvědčení, že je neomezená a všezahrnující. V jeho pojetí křesťanství představuje univerzální záchranu lidstva. Boží království v podobě posmrtného věčného života je tu skutečně pro všechny. To souvisí s jeho zdůrazňováním lásky a odpuštěním jako klíčových atributů Boha. Nakonec všechny cesty vedou k Bohu, domnívá se MacDonald, protože Boží láska je mnohem mocnější než jakékoli naše selhání a bloudění. MacDonaldův univerzalizmus je odvážný a radikální. Neříká pouze, že všichni lidé nakonec mohou dojít spásy, ale že jí skutečně velmi pravděpodobně dojdou! „Nejde o velikost naší víry, která nás spasí, ale o velikost Boha,“ píše MacDonald.

Takové nahlížení křesťanství, které pro MacDonalda bylo daleko spíše hlubokým vnitřním vztahem s Bohem než souborem nauk, nalezneme v jeho knize *Hope of the Gospel* (*Naděje evangelia*, 1885). Vysvětluje z ní člověk,

jemuž se přičítá jakákoli dogmata, nebo je vůči nim přinejmenším obezřetný. Domnívá se, že doktríny a dogmata mnohdy nepředstavují přiblížení se Bohu, ale naopak činí evangelia a jejich radostnou zvěst méně srozumitelnou. „Církev často bránila pokroku evangelia svými dogmaty,” píše. Zde však nekritizuje pouze církev, ale vůbec lidské počínání, kdy si společnosti tvoří taková pravidla, která se mnohdy ukazují kontraproduktivní. Do kontrastu k nim klade Boží pravdu. „Doktríny lidí jsou závojem, ale pravda Boží je světlem.” Koneckonců samotnou církev nevidí v první řadě jako instituci, nýbrž jako živý organismus: „Pravá církev není institucí, ale živým tělem, kde Duch Boží působí v srdcích lidí.”

Vrátíme-li se k MacDonaldově univerzalizmu, může svádet k takovému uvažování, že pokud máme věčný život jistý, jakékoli naše chování zde na zemi nemá význam. Tak tomu ovšem není. MacDonald v mnoha svých kázáních hovoří o hříchu a jeho závažnosti. Pointou jeho teologie však zůstává, že lidský hřích a odcizení od Boha nejsou neodvratné. Bůh je garantem spásy. „Nejde o velikost naší víry, který nás spasí, ale o velikost Boha,” uvádí MacDonald a dodává, že Nebe je určené všem, bez ohledu na náboženské přesvědčení nebo zásluhy.

Během pobývání veездеjším světě varuje před uzavřeností, hrozící nepochopením druhých. V tomto kontextu promlouvá jeho literární postava, tajuplný Havran v pohádkové romanci *Snílci*: „Ale kdybyste rozuměl nějakému světu kromě toho svého, rozuměl byste tomu svému o to lépe.”

Kázání George MacDonalda jsou shrnuta v knize *Unspoken Sermons (Nevyslovená kázání)*. Zmínme alespoň několik konkrétních témat, kromě všeprostupujícího MacDonaldova křesťanského univerzalizmu, jež jsou pro jeho život i dílo důležitá. Ve svém kázání *Resurrection (Vzkříšení)* líčí vzkříšení jak v doslovném tak symbolickém smyslu. Vzkříšení není pouze jednorázová událost, ale jev, který se děje v našem životě neustále a můžeme ho kolem sebe pozorovat (v přírodním cyklu a střídání ročních období, našem každodenním probuzením, růstu k dokonalosti apod.). Vedle vzkříšení MacDonald tematizuje evangelium. Podle něj by křesťanství mělo být cestou naděje, která vede všechny lidi k větší lásce a porozumění. Takové naději napomáhají evangelia, jež přece neznamenají nic jiného než radostnou zvěst. Jak poukazuje MacDonald, „evangelium není zprávou strachu, ale naděje.”

Martin

Pozvánky a informace

Byl spuštěn nový web biskupství: <https://www.biskupstvi.cz/>

26. 12. 2024 v 15.30 hodin vánoční zpívání u jesliček se ZŠ DiviŽna v kostele sv. Maří Magdaleny.

3. 1. 2025 modlitební večer s komunitou Emmanuel v 19.00 hodin v Kuřimi.

9. 1. 2025 v 18.00 hodin Tříkrálový koncert ZUŠ Kuřim v kostele sv. Maří Magdaleny.

Výstava Jan Bula a Václav Drbola ve Znojmě

Biskupství brněnské zve širokou veřejnost do kostela znojemské farnosti Louka, kde se až do 12.1. 2025 koná výstava věnovaná dvěma umučeným kněžím Janu Bulovi a Václavu Drbolovi.

Výstavu je možné navštívit v rámci komentovaných prohlídek kostela PO-PÁ 10.00, 12.00, 14.00, 16.00 a SO-NE 11.30, 14.00.

V adventu a o vánočních svátcích (od 1.12.) víkendy a svátky 14.30 - 16.30, 24.12. a 31.12. 14.00 - 15.30, 27.12., 30.12. 14.00 - 16.30.

Přijďte si poslechnout

ČESKOU MŠI VÁNOČNÍ

JAKUBA JANA RYBY

v podání Mužského sboru, Scholy z Moravských Knínic a orchestru

Slavnostní bohoslužba
středa 25. prosince v 11.00

Večer s koledami a Rybovou mší
neděle 29. prosince v 17.30

kostel sv. Markéty Moravské Knínice

kuřimská dětská schola
uvádí

Zapomenutý příběh

na motivy vánočního pásma Z.N.Bričkovského, D. Rottera a O.Rumla

Štědrý den v 15 hod

kostel sv. Maří Magdalény Kuřim

Vánoční okruh v kuřimské farnosti

Den	Liturgický kalendář	Pořad
Neděle 22. 12. 2024	4. neděle adventní	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v M. Knínicích 14:00 – 16:00 zpovídání v Kuřimi
Pondělí 23. 12. 2024		7:00 roráty v M. Knínicích 8:00 roráty v Kuřimi
Úterý 24. 12. 2024	Štědrý den	15:00 Štědrý večer s dětmi v Kuřimi 22:00 mše se sborem v Kuřimi
Středa 25. 12. 2024	Slavnost Narození Páně	8:00 mše s pastorelami v Kuřimi 9:30 mše se sborem v Kuřimi 11:00 Rybova mše v M. Knínicích
Čtvrtek 26. 12. 2024	Svátek sv. Štěpána	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v M. Knínicích 15:30 vánoční zpívání v Kuřimi
Neděle 29. 12. 2024	Svátek sv. Rodiny	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v M. Knínicích
Středa 1. 1. 2024	Nový rok Slavnost Matky Boží Panny Marie	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v M. Knínicích
Pátek 3. 1. 2025	první pátek v měsíci	17:00 mše v M. Knínicích 18:15 mše sv. v Kuřimi 19:00 modlitební večer v Kuřimi
Neděle 5. 1. 2025	Slavnost Zjevení Páně	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v M. Knínicích
Neděle 12. 1. 2025	Svátek Křtu Páně	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v M. Knínicích

Kuřimský chrámový sbor zpívá při bohoslužbách 24. 12. 2024 ve 22 hod a 25. 12. 2024 v 9.30 hod. Na mši 25. 12. 2024 v 8 hod zazní pastorela F. X. Brixiho.

Dětská schola zpívá 24. 12. 2024 v 15 hod při štedrovečerním programu pro děti.

Mladí muži se dle Zimbarda nacházejí v krizi, častokrát nedokážou dospět

In memoriam Philipa Zimbarda

V polovině října tohoto roku zemřel proslulý americký psycholog Philip Zimbardo. Mezinárodního věhlasu se mu dostalo především skrze světoznámý, kontroverzní opředěný stanfordský vězeňský experiment. Tento text však chce vyzdvihnout jinou, poněkud méně známou oblast Zimbardova zájmu – neuralgické potíže dospívajících mužů. Své výzkumy shrnuje v nepříliš objemné, zato hutné knize *Odpojený muž* (v originále vyšla roku 2015, v češtině o dvě léta později).

Chlapce ničí chybějící otec a pornografie

Se spoluautorkou Nikitou D. Coulombovou varovně vrhá světlo na hluboké a často systematické problémy chlapců a mladých mužů ve Spojených státech. Poselství? Mladí muži nejsou dnes mnohdy schopni dospět. O tom, kam se kniha ubírá, napovídá už její podtitul *Jak technologie připravuje muže o mužství a co s tím*. Zimbardo si nebere servítky, naplno pojmenovává příčiny krize dospívajících mužů, ať už je to alkohol a drogy, pornografie nebo narůstající rozpad rodin. Chlapcům ve Státech velmi často chybí otec, který buď rodinu opustil, anebo je ve vězení či jinak nedostupný. Zvláště vyzdvihuje důsledky chybějícího otce

a neexistujících přechodových rituálů, jež byly přirozenou součástí společnosti a průvodcem mužům v jejich dozrávání po celá staletí. Zimbardo současnou krizi rámuje v ještě širším kontextu, dle něj se ukazuje, že mizení tradičních, širokých rodinných společenství si bere svou daň.

Osamělost chlapců provází neúspěchy ve škole

Zmíněné symptomy často vedou k osamocení chlapců. V prostředí neúplné či nefungující rodiny, bez sourozenců či otevřeného vztahu s nimi, bez podporujících přátel se dospívá v muže skutečně těžko. Mladí muži často nemají motivaci k práci na sobě samých. Tráví čas u počítače, ve škole dosahují podprůměrných výsledků. Právě v otázce školství se nejlépe ukazuje pozoruhodná výměna. Ve svých výzkumech Zimbardo upozorňuje na znatelně horší hodnocení chlapců než dívek, na amerických vyšších školách poté na rostoucí nepoměr mezi pohlavími – dívek přibývá, zatímco nadaní a ctižádostiví mladí muži se vytrácejí (roku 2010 58 % žen v Americe dosáhlo na nějaký vysokoškolský titul, mužů bylo ve stejném roce pouze 42 %, přestože ještě roku 1981 byly počty takto úspěšných žen a mužů vyrovnané). Nadto, učitelé se často dívají na

chlapce přezíravě, dle výzkumu uvedených v knize dokonce dívky dostávají lepší známky za stejné výsledky jako chlapci, pokud test není anonymní. V uplynulých desetiletích se tak povedlo (i díky feminismu) zvýšit povědomí o znevýhodňování žen a všem nepříhodným podmínkám, kterým čelí, avšak zcela se zapomnělo na mladé muže. To je největším mementem Zimbardovy knihy – narůstá počet vykořeněných a osamělých mladých mužů a společnost s tím nic zásadního nedělá.

Zranitelnost mužů: Kudy ven?

Muži jsou v nevýhodě. Je pravdou, že zpravidla méně projevují své emoce nebo se méně často ozývají, když se ocitnou v psychických potížích. To vše jenom umocňuje navzdory neviditelnosti problémů mladých mužů postavení jich samých. Zimbardův výzkum je jasnozřivý. Od vydání knihy uplynulo necelé desetiletí a my kolem sebe vidíme, že trend v Americe už dlouho přítomný se objevuje mezi námi.

Zimbardo však není apokalyptickým hlasatelem, nabízí podněty k řešení této krize. Celé kapitoly věnuje postupně tomu, co mohou ke zlepšení situace mladých mužů učinit rodiče, ženy, školy, média a stát. *Odpojený muž* je o dospívajících mužích, ale je tím určena komukoli. Kapitoly věnující se možnostem pomoci ze strany médií a státu poukazují na nutnost řešit problém chlapců celoplošně a strukturálně. Jedna ze závěrečných kapitol je určena samotným mužům. Zmíním zde aspoň schematicky, co autoři radí: Vypněte porno; Ponoukejte se k drobným cílům, jen ty mohou vést k větším; Objevte svou vnitřní sílu, Najděte si kamarádky a Radte a neváhejte poradit. Dodám jen, vycházejí z postřehu knihy, že chlapci dnes už jen málokdy zažívají posvátnou úctu – vyhledávejte podněty k úžasu. Dokáže to rozpumpovat odhodlání i nadšení a vlít do všedního života smysl.

Martin

Ježíš textem & videem

tipy na čtení či zhlédnutí

Co Bůh spojil... – čtyřdílná podcastová série projektu **Bez filtru** o „rozvodech po katolicku“. Přináší podrobný vhled do toho, jak fungují „rozvody“ v katolické církvi a v čem mohou být problematické. Dostupné ve všech podcastových aplikacích, první díl např. zde:

<https://bezfiltrupodcast.cz/podcast/co-buh-spojil-1-dil/>

**Ať narození Ježíše Krista naplní Vaše srdce radostí a láskou.
Požehnané Vánoce i nový rok 2025.**

PETRKLÍČ - 19. ročník, číslo 4/2024, datum vydání 22.12.2024.

Pro vnitřní potřebu vydává farnost v Kuřimi, Křížkovského 55, 664 34 Kuřim.

E-mail: petrklic.kurim@gmail.com

Webové stránky: <http://www.farakurim.cz/petrklic/archiv>

Fotogalerie farnosti: <http://www.farakurim.cz/fotogalerie>

Redakční rada: Jana Kolaříková, Dáša Montagová, Eva Ryšavá, Jaroslav Filka,
Mírek Strašák, Martin Strašák.

Obálka: Bára Polášková. Grafika: Ondřej Ryšavý.

Uzávěrka příštího čísla je 25.3.2025.

Redakce si vyhrazuje právo příspěvky dle potřeby krátit a upravovat.

Tisk: Tiskárna Macek, Jablonec nad Nisou.

NEPRODEJNÉ.

